

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. M.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, č. j. 5138/DS/2015,
JID: 9209/2018/KUUK/Bal,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, č. j. 5138/DS/2015, JID: 9209/2018/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 22. 6. 2015, č. j. MmM/074224/2015/OSČ-P/VŠ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 měsíce a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se měl dopustit tím, že dne 30. 4. 2015 v 15:14 hodin na silnici I/13 u dolu ČSA, směr Most – Chomutov při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia registrační značky X porušil v rozporu s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, maximální povolenou rychlost mimo obec 90 km/h, když ji překročil o 41 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ naměřena rychlost jízdy 131 km/h.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě předně namítal nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, které spatřoval v nevypořádání se s jeho vyjádřením ze dne 30. 6. 2015, jež bylo koncipováno jako vyjádření k podkladům rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že se magistrát nezabýval v odůvodnění rozhodnutí zaviněním, a to včetně neuvedení formy zavinění, a materiální stránky přestupku. Skutečnost, že úvahy v tomto směru byly uvedeny v žalobou napadeném rozhodnutí, považuje žalobce za rozpor s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V této souvislosti žalobce připomněl, že pouze výrok má právní účinky a ke změně odůvodnění, tak nemohlo dojít. Doplnil, že žalovaný vycházel z podkladů, které nebyly obsahem spisu a nemohl se tak s nimi seznámit.
3. Vedle toho žalobce namítal, že magistrát při ukládání sankce nepřihlédl k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání, k následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, ani k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. Trval na tom, že žalovaný měl uloženou sankci poměrně snížit, a to s ohledem na dlouhou dobu řízení, čímž vznikla žalobci újma a zároveň klesla závažnost přestupku.
4. Žalobce rozporoval zákonnost uložení sankce zákazu řízení všech motorových vozidel a tuto sankci považoval za koncepčně špatnou, neboť řidičské oprávnění se uděluje pro jednotlivé skupiny vozidel, a tudíž by měl být zákaz řízení rovněž udělován pouze pro tu skupinu vozidel, v jejíž souvislosti došlo ke spáchání přestupku. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009-76. V této souvislosti žalobce namítal nesrozumitelnost, nejasnost a neurčit výroku rozhodnutí.
5. Žalobce dále namítal, že výrok prvoinstančního rozhodnutí neobsahuje odkaz na všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Konkrétně na § 12 odst. 1, § 13 odst. 1 a § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“). Podle žalobce měl žalovaný rozhodovat podle zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť tento je pro žalobce příznivější. Podle žalobce by ve výroku rozhodnutí mělo být rovněž uvedeno, zda se žalobce dopustil přestupku opakovaně, tedy z čeho je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dovozována recidiva, a tedy uložení trestu zákazu činnosti. Vedle toho žalobce namítal nedostatečné určení místa spáchání přestupku, neboť mu není známo, kde se důl ČSA nachází.

6. Žalobce namítal, že jménem žalovaného v odvolacím řízení rozhodovala osoba, u níž nelze činit závěr o její nepodjatosti. Žalobce připomněl, že tato skutečnost vedla krajský soud k tomu, že předchozí napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Žalovaný však nepověřil rozhodnutím o odvolání žalobce jinou osobu a rovněž se pochybnostmi o nepodjatosti nezabýval.
7. Žalobce dále rozporoval měření rychlosti skrytým způsobem, pro což nenašel oporu v zákoně. Trval na tom, že důkazy lze pořizovat jen s vědomím dotčené osoby, a proto by policisté neměli provádět měření rychlosti z civilního vozidla. Podle žalobce nebyl z téhož důvodu dodržen předepsaný účel měření rychlosti, a to zvyšování bezpečnosti provozu. Za nepřezkoumatelný považuje žalobce rovněž postup magistrátu, který odečetl od naměřené rychlosti odchylku 3 %, ale neuvedl na základě kterého podkladu tak činí, odchylku špatně spočítal a žalobce s podkladem neseznámil. Záznam měření byl podle žalobce nepoužitelným důkazem, neboť rovněž hlídka policie, která vozidlo žalobce změřila, porušila právní předpisy, k čemuž mají oprávnění jen v případě užití výstražného světla. Záznam měření byl podle žalobce neúplný, neboť nebyl dodržen návod k obsluze. Pro neúplnost záznamu nelze podle žalobce rovněž prověřit, zda i na začátku měření nedošlo k přiblížení měřícího a měřeného vozidla. Závěr žalovaného o tom, že v daném úseku se nejednalo o silnici pro motorová vozidla ani o dálnici považoval za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Pokud by přistoupil na argumentaci žalovaného, pak by byl rychlostní limit 90 km/h neadekvátní a žalobce by byl sankcionován za nedodržení nedůvodně nízkého rychlostního limitu.
8. Poslední námitka žalobce směřovala k prekluzi údajného přestupku. Žalobce rovněž nesouhlasil se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměla by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě. K nevypořádání se s vyjádřením žalobce ze dne 30. 6. 2015 žalovaný uvedl, že s touto námitkou se již krajský soud vypořádal v řízení proti prvotnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2015 a vyhodnotil ji jako opožděnou, a tedy nedůvodnou. Povinnost uvést formu zavinění v rozhodnutí o přestupku zavedla novela zákona o přestupcích dne 1. 10. 2015. Magistrát však vydal rozhodnutí v červnu 2015, a tedy tuto povinnost neměl. Žalovaný připomněl, že sám žalobce v podané žalobě připustil, že materiální stránkou přestupku se zabýval v napadeném rozhodnutí žalovaný. Poukázal na to, že správní soudy opakovaně judikovaly, že rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří jeden celek s rozhodnutím Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního orgánu prvního stupně. Dále poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, sp. zn. 2 As 191/2017, který se zabývá absencí materiální stránky přestupku a dospívá k závěru, že markantní překročení nejvyšší povolené rychlosti vylučuje nepřítomnost společenské škodlivosti, a proto lze absenci úvah správních orgánů prvního stupně považovat za vadu, která však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí. K tvrzení žalobce, že žalovaný vycházel z podkladů, se kterými neměl žalobce možnost se seznámit, žalovaný uvádí, že se jednalo o statistiku nehodovosti, o níž žalovaný informoval na straně 4 napadeného rozhodnutí. Nejednalo se však o důkaz, na základě kterého bylo v odvolacím řízení rozhodováno.

10. K námitce nedostatečného odůvodnění sankce žalovaný uvedl, že odůvodnění rozhodnutí magistrátu ohledně sankce měl za dostatečné. Námitku v odvolacím řízení ohledně sankce žalobce nevznesl. Připomněl, že podle zákona o silničním provozu nelze od uložení sankcí v rozhodnutí o přestupku upustit. Trval na tom, že při ukládání sankce byla zohledněna všechna zákonná kritéria, která požadoval a připouštěl zákon o přestupcích. Sankci zákazu činnosti nebylo možné snížit, neboť byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby. Rovněž s mimořádným snížením uložené pokuty se žalovaný neztotožnil, neboť částku ve výši 3 000 Kč nelze mít za nepřiměřeně přísnou, když žalobce není osobou sociálně slabou.
11. K dalším žalobcem uplatněným námitkám žalovaný uvedl, že žalobce je neuplatnil v odvolacím řízení, ač mu v tom ničeho nebránilo. K podmínkám a důvodům uložení zákazu činnosti odkázal na stranu 3 napadeného rozhodnutí. K uložení zákazu činnosti pouze na motorová vozidla spadajících do skupiny B žalovaný uvedl, že je pouze na správním orgánu, zda uloží zákaz řízení motorových vozidel pouze pro určitou skupinu řidičského oprávnění. Podle názoru žalovaného by se tak však snížil výchovný účinek sankce zákazu činnosti. Připomněl, že zákon o silničním provozu neukládá povinnost správním orgánům vymezovat oblast působnosti u sankce zákazu činnosti. Doplnil, že zákaz činnosti se vztahuje jen na řízení těch motorových vozidel, u nichž je nutné povolení příslušného správního orgánu.
12. K námitkám žalobce, že rozhodnutí magistrátu neobsahuje odkaz na § 12 odst. 1, § 13 odst. 1 a § 14 odst. 1 zákona o přestupcích, žalovaný uvedl, že sankce byly uloženy podle speciálního zákona, kterým byl v předmětném případě zákon o silničním provozu. K tvrzení žalobce, že žalovaný měl věc posoudit podle pro něj příznivějšího zákona o odpovědnosti za přestupky, žalovaný nesdílí, neboť v době vydání rozhodnutí magistrátem zmíněný zákon neplatil. Mimořádné snížení uložené pokuty žalobce nežádal. Za nedůvodnou měl žalovaný námitku žalobce, že ve výroku rozhodnutí má být uvedeno, že přestupku se dopustil opakovaně. Podstatné informace v tomto směru jsou totiž uvedeny v odůvodnění rozhodnutí magistrátu, a to na straně 3. Námitku nedostatečně určeného místa spáchání přestupku měl žalovaný za účelovou. Doplnil, že ani tuto námitku žalobce nevznesl v odvolacím řízení.
13. K námitce žalobce ohledně podjatosti JUDr. et Mgr. Stanislava Körnera žalovaný uvedl, že ani po poučení žalobce, které osoby budou o jeho odvolání rozhodovat, nebyla námitka podjatosti ze strany žalobce vznesena a žalovaný sám neměl důvod pochybovat o podjatosti JUDr. et Mgr. Stanislava Körnera.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Tvrzení žalobce, že policie nemůže provádět měření rychlosti jízdy bez vědomí osoby, o jejímž protiprávním jednání pořizují důkaz, je podle názoru žalovaného neopodstatněný. Žalovaný poukázal na zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), který upravuje práva a povinnosti příslušníků policie. Doplnil, že neměl důvodnou pochybnost o nezajištění důkazů v souladu s příslušnými právními předpisy. K dodržení účelu měření rychlosti žalovaný uvedl, že existuje zájem společnosti, aby řidiči dodržovali zákonem daná pravidla o rychlosti jízdy, a to po celou dobu řízení, nikoliv jen za situace, kdy budou dopředu informováni o měření rychlosti jízdy. Účel měření rychlosti není podmínkou měření rychlosti a žalovaný tak není povinen se jí i bez návrhu zabývat.
15. Žalovaný od počátku řízení uváděl v popisu skutku v závorce text vysvětlující, že od naměřené rychlosti odečetl odchylku 3 %. Poukázal na skutečnost, že bylo-li žalobci na odečtu odchylky něco nejasného, mohl se osobně účastnit ústního jednání nebo uplatnit odpovídající námitku v odvolacím řízení. Žalovaný vypočetl, že 3 % z naměřených 135 km/h jsou 4,05 km/h, které byly z naměřené rychlosti odečteny a výsledek 130,95 km/h byl zaokrouhlen směrem nahoru (na celkových 131 km/h), což nemělo vliv na správnost kvalifikace přestupku. Za irrelevantní označil argument žalobce, že rychlost rovněž museli překročit i policisté, kteří prováděli měření. Za rozhodné naopak žalovaný považoval skutečnost, že měření proběhlo k tomu příslušným orgánem. Důvod k pochybnostem o správnosti měření není podle žalovaného dán, neboť záznam byl pořízen proškoleným policistou, zařízením k tomu ověřeným a na záznamu se po provedeném změření rychlosti jasně objevuje zjištěná hodnota.
16. K neodůvodnění závěru, že se v daném úseku nejedná o silnici pro motorová vozidla ani dálnici má žalovaný za nepodstatnou, neboť není povinen odůvodňovat to, o čem nevznikly žádné pochybnosti. Dle zkratky uvedené silnice (I/13) se jedná o silnici I. třídy s číslem 13. Pokud by byl předmětný úsek označen značkou č. IZ 2a – silnice pro motorová vozidla, pak by o tom žalovaný ze své úřední činnosti věděl a rovněž by o tom věděli hlídkující policisté. Podotkl, že i tuto námitku žalobce vznesl poprvé až v této žalobě. Návrh žalobce na provedení znaleckého posudku je neopodstatněný, neboť řidič musí respektovat nejvyšší dovolenou rychlost jízdy bez ohledu na to, jakou možnou maximální rychlostí je možné daný úsek projet.
17. K namítané prekluzi žalovaný poukázal na skutečnost, že po dobu soudního řízení lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek neběží. Ke zveřejňování rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a s tím související ochrany osobních údajů žalovaný uvedl, že tato námitka se vůbec netýká činnosti správních orgánů, nesouvisí s předmětem řízení, a tudíž ji vyhodnotil jako irrelevantní.

Správní spis

18. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Rozhodnutím magistrátu ze dne 22. 6. 2015, sp. zn. OSČ-Př/060379/1688/2015/VŠ, č. j. MmM/074224/2015/OSČ-P/VŠ, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku za jednání shora vymezené. Před vypravením rozhodnutí žalobci byla magistrátu dne 25. 6. 2015 doručena plná moc, jíž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce pro zastupování ve správním řízení zmocnil pana Ing. M. J., bytem X. Magistrát proto dotčené rozhodnutí vypravil k odeslání přímo zmocněnci žalobce dne 26. 6. 2015, jenž si je ve své datové schránce vyzvedl dne 3. 7. 2015.

19. Ještě před doručením rozhodnutí zaslal zmocněnec žalobce magistrátu prostřednictvím elektronické pošty dne 30. 6. 2015 vyjádření, v němž rozporoval způsob provedení měření vozidla žalobce, přičemž v závěru navrhl, aby magistrát řízení pro nepřípustnost užitého důkazu zastavil.
20. Dne 20. 7. 2015 bylo magistrátu elektronickou poštou doručeno blanketní odvolání zasláné zmocněncem žalobce (k potvrzení s připojeným elektronickým podpisem došlo dne 27. 7. 2015), v němž zmocněnec současně požádal o sdělení, kdo bude ve věci odvolání rozhodovat jako oprávněná úřední osoba. Ohledně této žádosti zůstal magistrát (následně i žalovaný) nečinný.
21. Dne 7. 8. 2015 byl zmocněnec žalobce magistrátem vyzván, aby podané odvolání doplnil, na tuto výzvu však žalobce nikterak nereagoval, a spis byl proto postoupen žalovanému, který následně ve věci rozhodl dne 9. 12. 2015, č. j. 5138/DS/2015, sp. zn. 165525/2015/KUUK/Bal. Toto rozhodnutí žalovaného bylo Krajským soudem v Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2017 zrušeno a žalovaným podaná kasační stížnost byla rozsudkem ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21 zamítnuta.
22. Dne 11. 1. 2018 bylo zmocněnci žalobce zasláno sdělení oprávněných úředních osob, na které žalobce nikterak nereagoval. Žalovaný následně ve věci rozhodl tak, jak bylo uvedeno shora.

Posouzení věci soudem

23. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
24. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
25. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. Dle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.
27. Dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
28. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.
29. Dle § 77 zákona o přestupcích (ve znění účinném do 30. 9. 2015) musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
30. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, potažmo prvostupňového rozhodnutí, pro nedostatek důvodů, jež měla podle žalobce spočívat v nevypořádání se s jeho vyjádřením ze dne 30. 6. 2015. Tuto námitku žalobce uplatnil již při podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2015, č. j. 5138/DS/2015, které sice bylo Krajským soudem v Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2017 zrušeno, nicméně tato námitka byla vyhodnocena jako nedůvodná, a to z následujících důvodů. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že magistrát vyhotovil rozhodnutí dne 22. 6. 2015. Okamžik vydání rozhodnutí se však v souladu s § 71 odst. 2 písm. a) věty před středníkem správního řádu váže ke dni 26. 6. 2015, kdy došlo k předání stejnopisu rozhodnutí k doručení zmocněnci žalobce. Zmocněnec žalobce předtím, než si rozhodnutí vyzvedl ze své datové schránky dne 3. 7. 2015 (čímž došlo v souladu s § 72 odst. 1 věty první správního řádu k oznámení rozhodnutí, od něhož počíná plynout lhůta k odvolání) zaslal dne 30. 6. 2015 magistrátu vyjádření zpochybňující stěžejní důkaz užitý v rámci správního řízení, a to videozáznam měření rychlosti vozidla žalobce ze strany Policie České republiky. Podání žalobce tak bylo učiněno až poté, co bylo prvoinstanční rozhodnutí vydáno, byť současně předtím, než došlo k jeho doručení zmocněnci žalobce. V teoretické rovině by jej tedy bylo možné považovat za odvolání, s fikcí data podání k prvnímu dni odvolací lhůty (§ 83 odst. 1 věta třetí správního řádu).
31. Dle § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu je však nutné každé podání posuzovat podle skutečného obsahu bez ohledu na to, jak je označeno, přičemž v daném případě je právě z obsahu vyjádření ze dne 30. 6. 2015 zcela zřejmé, že úmyslem žalobce nebylo brojit Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proti argumentům uváděným v prvoinstančním rozhodnutí, nýbrž ještě v průběhu řízení před magistrátem činit návrhy, jimiž by bylo možné účinně zpochybnit hlavní důkaz prokazující jeho vinu ze spáchání přestupku. O uvedeném závěru ostatně svědčí i konečný návrh žalobce, v němž se jmenovaný domáhal zastavení řízení pro nepřípustnost užitého důkazu a nikoliv zrušení prvoinstančního rozhodnutí, jako by tomu bylo v případě odvolání. Žalobce sice přímo netvrdí, že podání ze dne 30. 6. 2015 mělo být za odvolání považováno (to ostatně podal až dne 20. 7. 2015), v takovém případě ale nemohl legitimně očekávat, že jeho argumentace, adresovaná evidentně magistrátu, bude automaticky přejata jako součást následného odvolání.

32. Správnímu orgánu na jedné straně nepochybně svědčí povinnost chránit práva účastníka řízení a poskytovat mu přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům potřebné (§ 4 odst. 2 správního řádu). Na druhou stranu však, jak ostatně vyplývá i z judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013-28, dostupného na www.nssoud.cz), posuzování podání podle obsahu rozhodně neznamená, že by správní orgán měl oprávnění nebo dokonce povinnost bez dalšího dovozovat tvrzení, námitky, návrhy nebo argumenty, které podání účastníka řízení vůbec neobsahuje, byť by mohly být v jeho prospěch. Pakliže tedy z jednání žalobce jednoznačně vyplynulo, že podání ze dne 30. 6. 2015 evidentně míří jako procesní obrana do prvoinstančního řízení, nelze z něj dovozovat, že mělo být užito jako součást odvolání ze dne 20. 7. 2015. Argumentaci vůči užitému důkazu žalobce uplatnil v řízení před magistrátem opožděně, a naopak dříve, než došlo k zahájení odvolacího řízení, proto se jeho námitkami neměl povinnost v napadeném rozhodnutí zabývat ani žalovaný. Z tohoto důvodu jsou nepřiléhavé i závěry vyplývající z judikatury, na něž žalobce odkazoval v první žalobě, neboť se týkají odlišné situace, než v právě projednávaném případě. Magistrátu lze proto maximálně vytknout, že na podání žalobce měl reagovat sdělením o nemožnosti jej zohlednit, neboť již došlo k vydání rozhodnutí. Avšak ani absence takového úkonu nezpůsobuje vadu řízení, jež by měla vliv na jeho zákonnost. S ohledem na to shledal soud uvedenou námitku žalobce jako nedůvodnou.
33. Žalobce namítal nedostatečně specifikované místo spáchání přestupku. Při posuzování této námitky žalobce soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku jako „na silnici I/15 v obci Chrámce“. Toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem (17:08 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.
34. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí magistrátu specifikace místa a času spáchání skutku uvedena následujícím způsobem: „... dne 30. 4. 2015 v 15:14 hodin na silnici I/13 u dolu ČSA, směr Most – Chomutov, při řízení vozidla tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 41 km/h, když vozidlu, které řídil, byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 135 km/h, (s přihlédnutím k možné odchylce rychloměru ± 3 % při rychlostech přesahujících 100 km/h, činila rychlost vozidla nejméně 131 km/h) ...“ Z výše uvedeného je zřejmé, že pokud je ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec, je nutno vyhodnotit jako nedůvodnou námitku žalobce ohledně nepřesného vymezení místa spáchání přestupku. Není sice vyloučeno, že by se žalobce nemohl na stejném úseku dopustit přestupku dalšího, ale tento by byl nadále konkretizován porušením skutkové podstaty a určením času, který by se od výše projednávaného přestupku lišil.

35. Z výroku rozhodnutí magistrátu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, které bylo lokalizováno na silnici I/13 u dolu ČSA, směr Most – Chomutov, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Magistrát zcela vyhověl požadavkům vyplývajícím z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Pro vymezení místa spáchání přestupku není podstatné, zda má žalobce vědomost o tom, kde se důl ČSA nachází, nýbrž že místo spáchání přestupku bylo specifikováno dostatečným způsobem tedy tak, že jej nejde zaměnit s jiným.
36. Domnívá-li se žalobce, že záznam měření rychlosti byl neúplný, neboť neproběhl v souladu s Návodem k obsluze, pak je třeba uvést, že žalobce uvedenou námitku uplatnil až v rámci tohoto soudního řízení. V rámci správního řízení ani předchozího soudního řízení vedeného pod sp. zn. 75 A 5/2016 nenamítal nesprávný postup při měření rychlosti a neúplnost záznamu měření. Soud proto vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30 (dostupný na www.nssoud.cz), který zastává v obdobných věcech názor, že žalobce nemá uchovávat paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, tj. na soudní řízení, ale své námitky má uplatnit již v rámci správního řízení a nejpozději v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze podle judikatury Nejvyššího správního soudu pochybovat o účelovosti takových tvrzení (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Žádné tvrzení žalobce nenasvědčuje tomu, že v předmětném správním řízení došlo k měření v rozporu s návodem k obsluze, a to ani s přihlédnutím ke skutečnosti, že měřící vozidlo muselo s vozidlem žalobce v souladu s návodem k obsluze srovnat rychlost a samo tak porušit právní předpisy, a žalobci se tento závěr nepovedlo narušit. Soudu nezbylo než vyhodnotit námitky žalobce jako účelové a tedy nedůvodné.
37. Namítal-li žalobce, že magistrát neuvedl, na základě kterých právních předpisů odečetl 3 % z naměřené rychlosti a že tato 3 % navíc chybně spočítal, pak k tomu soud uvádí následující. Není povinností magistrátu (správního orgánu) uvádět všechna ustanovení zákonů, ze kterých vychází (nejen z důvodu nepřehlednosti), podstatné je, že správní orgán podle nich postupuje. Soud k této námitce doplňuje, že při kontrole dodržování rychlosti je obsluhující policista povinen řídit se návodem k obsluze měřícího zařízení a rovněž postupovat v souladu s čl. 29 pokynu ředitele ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia ČR č. 1/2010, kterým se upravuje postup při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích (dále jen „pokyn“). V čl. 29 odst. 3 věty třetí pokynu je výslovně uvedeno, že: *„Měřící zařízení využívané policií mají stanovenou odchylku ± 3 km/h do 100 km/h a dále $\pm 3\%$ nad 100 km/h, viz příloha č. 6 tohoto pokynu. Odchylka bude policistou při projednávání přestupku odečtena a do popisu přestupkové jednání*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pokutového bloku policista zapíše zjištěné údaje ve tvaru dovolená (povolená) rychlost / naměřená rychlost / naměřená rychlost po odečtení odchylky (např. 50/69/66). V případě oznámení (odevzdání) přestupku postupuje policista obdobně.“ Zasahující policisté, magistrát i žalovaný tak postupovali zcela správně, když od naměřené rychlosti odečetli 3 %. Žalobci byla naměřena rychlost 135 km/h, 3 % ze 135 činí 4,05 ($135/100 \cdot 3$) a po odečtení 4,05 od 135 získáme 130,95, což po zaokrouhlení na celá čísla činí 131 km/h. Uváděl-li magistrát, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 41 km/h, neboť v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90/km/h jel rychlostí 131 km/h, pak nijak nepochybil.

38. K námitkám, že měření rychlosti proběhlo skrytě a nenaplnovalo účel měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu, jímž je zvyšování bezpečnosti provozu, tedy prevence, soud konstatuje, že ačkoliv ostentativní měření rychlosti s viditelnou symbolikou Policie ČR působí preventivně na účastníky provozu, kteří jsou ve vizuálním kontaktu s takto označenými hlídkami, a zvyšuje tak bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, obdobně působí na účastníky provozu i měření rychlosti policisty v neoznačených (civilních) vozech. Tento způsob měření má navíc ten efekt, že řidiči si nemohou být jisti, které civilní vozidlo jim může rychlost změřit, a tudíž preventivní funkce tohoto způsobu měření rychlosti má dopad na mnohem širší okruh řidičů. Ke způsobu měření rychlosti civilními vozy neoznačenými symbolikou Policie ČR soud podotýká, že zmocňující § 79a zákona o silničním provozu nevymezuje způsob měření rychlosti pouze na případy za použití služebních vozidel označených viditelnou symbolikou Policie ČR. Podstatu odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce výše uvedenou námitkou nezpochybnil.
39. Další žalobcova námitka se týkala výroku prvoinstančního rozhodnutí, v němž podle žalobce absentovala forma zavinění, odkaz na všechna ustanovení, podle kterých bylo magistrátem rozhodováno, dále chybělo uvedení skutečností, z nichž magistrát dovodil recidivu, a obecně považoval žalobce výrok prvoinstančního rozhodnutí za nesrozumitelný, nejasný a neurčitý. Výrok rozhodnutí magistrátu musí splňovat jednak obecné náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu a jednak dle § 77 zákona o přestupcích musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Na výrok takového rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky. Ze skutkové věty musí vyplývat nejen popis skutku, který musí být vyjádřen nezaměnitelným způsobem, ale i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro jeho právní kvalifikaci, tj. subsumpci pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Z výroku rozhodnutí, jímž je obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku, musí být jednoznačně zřejmé, jakého deliktu se z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace dopustil, a jaká mu za to byla uložena sankce. V daném případě bylo prvoinstančním rozhodnutím vysloveno, že žalobce: „*Svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť porušil ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona. Za to se podle § 11 odst. 1 písm. b) a c) přestupkového zákona v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) a odst. 5 zákona o silničním provozu obviněnému z přestupku ukládá: pokuta ve výši 3 000 Kč, ...*“.
40. Soud konstatuje, že výrok prvoinstančního rozhodnutí obsahuje odkaz na ustanovení zákona o silničním provozu, což je v souladu s právním pořádkem, neboť zákon o silničním provozu je ve vztahu speciality k zákonu o přestupcích. Soud proto dospěl k závěru, že uvedené požadavky výrok rozhodnutí magistrátu zcela naplňuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neboť obsahuje právní kvalifikaci přestupku, popis skutku, označení místa a času spáchání, vyslovení viny a v neposlední řadě i výši trestu. Soud v tomto směru shledal žalobcovu námitku nedůvodnou.

41. Obdobně nepřípadná je i související námitka žalobce, dle které z výroku prvostupňového rozhodnutí není zřejmá konkrétní forma zavinění spáchaných přestupků. V českém přestupkovém, jakož i v trestním, právu se rozlišují dva druhy zavinění, a to úmysl a nedbalost. K zavedení povinnosti uvádět tento znak přestupku do § 77 přestupkového zákona došlo novelou č. 204/2015 Sb., účinnou od 1. 10. 2015 – tedy až po vydání prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce se tedy mylí, pokud v žalobě tvrdí, že žalovaný měl ve výroku prvoinstančního rozhodnutí uvést formu zavinění. Magistrát nebyl povinen ve výroku rozhodnutí uvést formu zavinění, neboť ke změně došlo až po vydání prvoinstančního rozhodnutí a magistrát ani žalovaný se tak nemohly dopustit v tomto směru pochybení.
42. Námitka žalobce, že výrok rozhodnutí neobsahoval skutečnosti, z nichž magistrát dovodil recidivu, je rovněž nedůvodná. Z výše uvedených zákonných podmínek nevyplývá, že výrok rozhodnutí musí výslovně obsahovat, zda se účastník správního řízení dopustil přestupku opakovaně či poprvé. Tato skutečnost je důležitá z důvodu odůvodnění výše uložené sankce. Magistrát na straně 3 prvoinstančního rozhodnutí konkrétně uvedl, že: *„Tomu, kdo spáchal tento přestupek v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, se podle odst. 5 citovaného zákona uloží zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců, ... dle kterého nelze od uložení sankce upustit, ... , když přihlédl k evidenční kartě řidiče M. M., ve které jmenovaný má záznam o spáchání takového přestupku (přestupek ze dne 26. 7. 2014).“* Soud opakovaně uvádí, že výrok rozhodnutí magistrátu obsahuje veškeré zákonem požadované náležitosti. Soud nepřisvědčil námitce žalobce a vyhodnotil, že rozhodnutí magistrátu obsahovalo veškeré zákonem požadované náležitosti. Odůvodnění výše uložené sankce bude vypořádáno v následující námitce.
43. K námitce nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti uložené sankce soud uvádí, že § 12 odst. 1 zákona o přestupcích vyjmenovává demonstrativní výčet kritérií, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Účelem ukládání pořádkových pokut je přimět účastníka řízení k určitému zákonem předpokládanému jednání či jej přimět k tomu, aby určité jednání správních orgánů strpěl. K tomuto charakteru pořádkové pokuty je nutno v daném případě zejména přihlédnout při posuzování otázky, zda předmětná pokuta nebyla uložena ve zcela nepřiměřené výši. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska, která jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění stanovené výše sankce bylo následně soudem přezkoumatelné. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53 (dostupný na www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, že: *„Jakkoli má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování“*.
44. V nyní projednávaném případě soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s § 12 zákona o přestupcích, neboť zdůvodnily, že při ukládání sankce bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, k míře zavinění, způsobu spáchání přestupků a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán i k osobě žalobce, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přičemž konkrétně vzal magistrát v úvahu jeden záznam v evidenční kartě žalobce. Dále přihlédl ke skutečnosti, že uložená sankce má působit nejen jako trest, ale i preventivně, a že v předmětném případě šlo o hrubé porušení pravidel silničního provozu. Z uvedeného je zřejmé, že při hodnocení kritérií převládla přitěžující okolnost, která vyplývá z vysoké závažnosti spáchaného přestupku, a to nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec (o více než 30 km/h a méně než 50 km/h), a dále skutečnost, že žalobce má v evidenční kartě řidiče další záznam ohledně překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec, a to opět pro porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Přihlédl-li správní orgán k deliktárnímu jednání žalobce ohledně překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec, pak tak učinil při hodnocení osoby žalobce v souvislosti s tím, zda se uložená správní pokuta nemine účinkem a uložení zákazu činnosti bylo jeho povinností (srov. § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu). Magistrát podle názoru soudu řádně odůvodnil druh a výši uložené sankce. Pokuta ve výši 3 000 Kč a zákaz činnosti po dobu 1 měsíce jsou uloženy v dolní hranici zákonného rozmezí (pokuta 2 500 Kč až 5 000 Kč; zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců), přičemž při úvaze o výši pořádkové pokuty a výši zákazu činnosti, které měly přimět žalobce, aby upustil od dalšího deliktárního jednání, musel správní orgán jednoznačně vycházet ze skutečnosti, aby uložená pořádková pokuta a uložený zákaz činnosti, přiměly žalobce k tomu, aby upustil od svého deliktárního jednání, a uložená sankce tak měla na žalobce požadovaný preventivní účinek.

45. Je pravdou, že magistrát odůvodnil stanovení a druh sankce za předmětný přestupek více méně v základních obrysech a mohl přistoupit k odůvodnění stanovení a druhu sankce za uvedený přestupek konkrétněji, nicméně i tak odůvodnění magistrátu splňuje zákonem o přestupcích stanovené požadavky ohledně stanovení a druhu sankce za spáchaný přestupek, a proto v konečném důsledku magistrát zákonným požadavkům na odůvodnění stanovení a druhu sankce vyhověl. Požadoval-li žalobce moderaci sankce, měl to výslovně uvést v podaném odvolání. Pokud je výše sankce stanovena v zákonném rozmezí, nemůže bez podané žádosti k moderaci sankce přistoupit ani soud.
46. Namítal-li žalobce, že zákon o odpovědnosti za přestupek je pro něj příznivější, a proto měl žalovaný podle něho postupovat, pak k tomu soud uvádí, že podle v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01, k otázce aplikace čl. 40 odst. 6 LZPS v rámci správněprávního trestání Ústavní soud uvedl, že: *„K základním principům vymezujícím kategorii právního státu, kterým je i Česká republika (srov. čl. 1 Ústavy), patří princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem. Přestože zákaz retroaktivity právních norem je v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod výslovně upraven jen pro oblast trestního práva (podle uvedeného ustanovení trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější), je nutno z čl. 1 Ústavy dovodit působení tohoto zákazu i pro další odvětví práva...“*. K této otázce se rovněž vyjádřil i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-29, v němž dospěl k závěru, že: *„...trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle unitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu ... Pro české právo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

to pak znamená, že i ústavní záruka článku 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním ... Přijetí tohoto principu pak znamená, že nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová právní úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání". Je pravdou, že zákon o přestupcích byl nahrazen zákonem o odpovědnosti za přestupky. Žalobce však přehlédl, že skutková podstata jím spáchaného přestupku se nezměnila, neboť byla (stejně jako sankce) posuzována podle zákona o silničním provozu, který zákonem o odpovědnosti za přestupky nebyl nahrazen. Navíc žalobce neuváděl, která konkrétní polehčující okolnost nebyla zohledněna. Námitku žalobce tak soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

47. Žalobce rovněž namítal, že zákaz řízení motorových vozidel se měl týkat pouze té skupiny vozidel dle druhu řidičského oprávnění, v souvislosti s nímž byl přestupek spáchán, a nikoliv všech motorových vozidel. K tomuto soud uvádí, že žalobce se dopustil přestupku porušením pravidel bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, upravených zákonem o silničním provozu, jež jsou upraveny pro všechny skupiny motorových vozidel shodně. Nejvyšší povolená rychlost platí pro vozidla všech skupin. Při rozhodování o zákazu řízení motorových vozidel taktéž nelze diferenciovat mezi jednotlivými skupinami vozidel. Předmětem zákazu činnosti je řízení vozidel nikterak nerozlišovaných, neboť při řízení každého vozidla je nutno dodržovat totožná pravidla silničního provozu. Soud nepřisvědčuje ani této námitce žalobce.
48. K odůvodnění rozhodnutí žalobce ještě namítal, že žalovaný dostatečně neozřejmil, z čeho dovodil, že v místě údajně spáchaného přestupku se nejednalo o silnici pro motorová vozidla ani o dálnici. K této námitce soud konstatuje, že jako u většiny námitek žalobce, ani tato námitka nebyla vznesena v odvolacím řízení, ani v prvním soudním řízení. Z označení silnice I/13 je zřejmé, že se jedná o silnici I. třídy, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h. Pokud by na daném úseku probíhali např. stavební práce, pak by nejvyšší dovolená rychlost byla dopravními značkami omezena, a to jejím snížením, nikoliv zvýšením (na silnici pro motorová vozidla je nejvyšší dovolená rychlost 110 km/h, na dálnici je nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h), jak dovozuje žalobce (žalobce by v takovém případě překročil nejvyšší dovolenou rychlost o více než o 41 km/h). Navíc magistrát vydává potřebná povolení ke změně značení, takže by mu případná změna dopravního značení byla známa. V předmětném případě nic nenaznačovalo tomu, že by v předmětném úseku bylo dopravní značení snižující či dokonce zvyšující nejvyšší dovolenou rychlost, a proto soud vyhodnotil námitku žalobce jako účelovou, a tedy nedůvodnou.
49. K námitce žalobce ohledně nenaplnění materiálního znaku přestupku soud konstatuje, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V přestupkovém řízení (správní řízení, v němž se řeší dopravní přestupek) se tedy zkoumá, zda jednání pachatele je v rozporu se zákonem pro porušení nebo nesplnění právní povinnosti v něm stanovené. Dále se zkoumá, zda je naplněna otázka zavinění. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je pak správní orgán povinen zjišťovat naplnění formální i materiální stránky přestupku, neboť se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Nicméně z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, a ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004-59 (oba dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval naplněním materiálních znaků přestupku.

50. Společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje skutečnost, že popsáním jednáním nezpůsobil škodu, ani neohrozil jiné účastníky silničního provozu. Přes tyto nesporné skutečnosti je podle názoru soudu třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle nichž bylo jednání žalobce kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má tedy výrazně preventivní charakter.
51. Jak vyplývá z výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, v předmětné věci shledal magistrát žalobce vinným z jednání spočívajícím v porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil překročením nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 41 km/h, čímž spáchal přestupek vymezený v § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více zákona o silničním provozu (formální stránka přestupku). Soud dovodil, že materiální znaky protiprávního jednání žalobce, tak i formální vymezení konkrétních přestupků, jež jsou definovány právě překročením rychlosti, a jako takové jsou výslovně konkretizovány v zákoně o silničním provozu. Výroková část prvoinstančního rozhodnutí, i jeho odůvodnění, je tak obsahuje. S ohledem na to bylo nutné i takto vymezenou námitku žalobce shledat nedůvodnou.
52. Další námitkou žalobce zpochybnil, že žalovaný vycházel z podkladů, které nebyly součástí správního spisu, a tedy se s nimi nemohl seznámit. Soud po prostudování odůvodnění napadeného rozhodnutí nemůže námitce žalobce přisvědčit. Žalovaný sice na straně 4 napadeného rozhodnutí odkazuje na statistiku dopravních nehod, nicméně činí tak v argumentaci ohledně odvolací námitky žalobce týkající se materiální stránky přestupku. *„Odvolací orgán připomíná, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti, bývá častou příčinnou dopravních nehod, a to i vážných s těžkými následky. O tom, že zájem společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích takovým zájmem je, není pochyb, což dokládají především čísla statistik dopravních nehod, pravidelně zveřejňovaných na stránkách*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Policie ČR (viz např. <http://www.policie.cz/clanek/statistika-nehodovosti-900835.aspx>).“ Žalovaný svou argumentaci doplnil odkazem na čísla statistik dopravních nehod, z čehož se podle názoru soudu nedá dovozovat, že se jedná o podklad pro rozhodnutí. I bez uvedeného odkazu (veřejně dostupného) by argumentace žalovaného byla úplná a přesvědčivá. Uvedením odkazu žalovaný pouze podtrhl argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

53. Žalobce opětovně zpochybnil postup žalovaného tím, že mu sice již byla poskytnuta informace o osobě oprávněné k vydání rozhodnutí v odvolacím řízení, nicméně v odvolacím řízení rozhodovala osoba podjatá a žalovaný měl z úřední povinnosti tuto osobu z rozhodování o odvolání vyloučit. Na tomto místě soud připomíná, že v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 75 A 5/2016 rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného z důvodu, že žalobci na jeho dotaz nesdělil, kdo je oprávněnou úřední osobou za odvolací orgán při rozhodování o podaném odvolání. Toto pochybení žalovaný napravit přípisem ze dne 11. 1. 2018, nicméně žalobce na toto sdělení nijak nereagoval, a to ani podáním námitek podjatosti úřední osoby.
 54. Dle § 15 odst. 4 správního řádu *o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.*
 55. Smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je především zajištění transparentnosti správního řízení a to tak, aby v řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, které by mohly vést řízení v neprospěch účastníka ve vztahu podjatosti. Správní orgán má proto povinnost informovat účastníka řízení o oprávněných osobách pokud o to požádá. Žalovaný reagoval na žalobcovu žádost o sdělení jména osoby, jež bude rozhodovat o jím podaném odvolání, což lze z hlediska procesních požadavků považovat za dostačující. Další krok byl tedy na straně žalující. Pokud žalobce námitku podjatosti po zaslaném přípisu nevznese, pak žalovaný neměl důvod pochybovat o podjatosti JUDr. et Mgr. Stanislava Körnera. Vzhledem k tomu, že žalobce ani poté co zjistil, kdo bude ve věci rozhodovat, nenamítal podjatost této konkrétní úřední osoby, nelze námitku žalobce shledat důvodnou.
 56. Za nedůvodnou soud považuje i námitku prekluze přestupku žalobce. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34, plyne, že: „*Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., část první, čl. I, bod 6. a 7. (o zániku odpovědnosti za přestupek) se aplikuje na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2015.*“ K prekluzi dotčeného přestupku soud uvádí, že projednávaný přestupek byl spáchán dne 30. 4. 2015, tudíž před účinností novely § 20 zákona o přestupcích, jež nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015. Dle nenovelizovaného znění § 20 zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, uplynul od jeho spáchání jeden rok. Dle § 41 s. ř. s. lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek po dobu soudního řízení neběží. Předmětný přestupek se stal dne 30. 4. 2015 a lhůta k jeho projednání činila jeden rok. Magistrát vydal dne 22. 6. 2015 prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 9. 12. 2015. Žalobce podal dne 10. 2. 2016 žalobu, čímž došlo k zastavení běhu jednoroční lhůty pro projednání předmětného přestupku (k prekluzi, která by nastala dne 30. 4. 2016, zbývalo 80 dnů). Krajský soud rozhodl dne 2. 10. 2017 a jednoroční lhůta se
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

počala opět běžet. Dne 12. 10. 2017 podal žalobce kasační stížnost, což mělo za následek opětovně zastavení běhu jednorocní lhůty, která se tak z 80 dnů zkrátila na 70 dnů. Řízení před Nejvyšším správním soudem bylo ukončeno dne 21. 12. 2017 a předmětný přestupek tak bylo možné projednat do 1. 3. 2018. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 1. 2018, tedy v jednoleté prekluzivní době, která byla dvakrát probíhajícím soudním řízením stavěna. Námitka žalobce je tedy nedůvodná.

57. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
58. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení správního řádu, zákona o silničním provozu, ani zákona o přestupcích či zákona o odpovědnosti za přestupky, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
59. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. října 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)